

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 283/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 1765/2011, sp. zn. Rvp 1767/2011, sp. zn. Rvp 1770/2011, sp. zn. Rvp 1774/2011, sp. zn. Rvp 1781/2011, sp. zn. Rvp 1789/2011, sp. zn. Rvp 1790/2011, sp. zn. Rvp 1794/2011, sp. zn. Rvp 1815/2011, sp. zn. Rvp 1821/2011, sp. zn. Rvp 1822/2011 a sp. zn. Rvp 1831/2011, zastúpenej A., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 CoE 26/2011 z 31. marca 2011, sp. zn. 41 CoE 27/2011 z 8. marca 2011, sp. zn. 17 CoE 313/2010 z 31. marca 2011, sp. zn. 16 CoE 122/2011 z 31. marca 2011, sp. zn. 1 CoE 136/2011 z 21. marca 2011, sp. zn. 43 CoE 88/2010 zo 7. apríla 2011, sp. zn. 43 CoE 7/2011 zo 7. apríla 2011, sp. zn. 1 CoE 103/2011 zo 16. marca 2011, sp. zn. 41 CoE 7/2011 z 8. marca 2011, sp. zn. 17 CoE 98/2011 z 30. marca 2011, sp. zn. 43 CoE 74/2011 zo 7. apríla 2011 a sp. zn. 41 CoE 121/2010 z 13. apríla 2011 a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1765/2011, sp. zn. Rvp 1767/2011, sp. zn. Rvp 1770/2011, sp. zn. Rvp 1774/2011, sp. zn. Rvp 1781/2011, sp. zn. Rvp 1789/2011, sp. zn. Rvp 1790/2011, sp. zn. Rvp 1794/2011, sp. zn. Rvp 1815/2011, sp. zn. Rvp 1821/2011, sp. zn. Rvp 1822/2011 a sp. zn. Rvp 1831/2011 spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1765/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 15. júla 2011 (sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 1765/2011, sp. zn. Rvp 1767/2011, sp. zn. Rvp 1770/2011, sp. zn. Rvp 1774/2011, sp. zn. Rvp 1781/2011, sp. zn. Rvp 1789/2011, sp. zn. Rvp 1790/2011 a sp. zn. Rvp 1794/2011) a 18. júla 2011 (sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 1815/2011, sp. zn. Rvp 1821/2011, sp. zn. Rvp 1822/2011 a sp. zn. Rvp 1831/2011) doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 CoE 26/2011 z 31. marca 2011, sp. zn. 41 CoE 27/2011 z 8. marca 2011, sp. zn. 17 CoE 313/2010 z 31. marca 2011, sp. zn. 16 CoE 122/2011 z 31. marca 2011, sp. zn. 1 CoE 136/2011 z 21. marca 2011, sp. zn. 43 CoE 88/2010 zo 7. apríla 2011, sp. zn. 43 CoE 7/2011 zo 7. apríla 2011, sp. zn. 1 CoE 103/2011 zo 16. marca 2011, sp. zn. 41 CoE 7/2011 z 8. marca 2011, sp. zn. 17 CoE 98/2011 z 30. marca 2011, sp. zn. 43 CoE 74/2011 zo 7. apríla 2011 a sp. zn. 41 CoE 121/2010 z 13. apríla 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere uzavretých v priebehu januára 2006 až septembra 2008 (ďalej len „zmluva“) poskytla viacerým fyzickým osobám úvery v sume od 232,36 € do 1 327,76 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť v zmluve dojednanom počte po sebe idúcich mesačných splátkach. Keďže dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, úvery poskytnuté sťažovateľkou sa stali okamžite splatnými a v nadväznosti na dohodu uzatvorenú medzi sťažovateľkou a dlžníkmi sťažovateľka začala konania pred rozhodcovským súdom. Na základe vykonateľných nálezov rozhodcovského súdu boli sťažovateľkou podané návrhy na vykonanie exekúcie a následne na základe poverení udelených Okresným súdom Lučenec (ďalej len „okresný súd“) súdny exekútor začal v priebehu januára 2007 až januára 2010 nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. Uzneseniami sp. zn. 9 Er 441/2009 z 3. novembra 2010 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1765/2011), sp. zn. 8 Er 869/2009 z 22. novembra 2010 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1767/2011), sp. zn. 12 Er 96/2007 z 20. októbra 2010 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1770/2011), sp. zn. 14 Er 24/2007 z 20. decembra 2010 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1774/2011), sp. zn. 13 Er 1005/2007 z 23. decembra 2010 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1781/2011), sp. zn. 9 Er 455/2009 zo 14. októbra 2010 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1789/2011), sp. zn. 9 Er 1128/2009 z 3. novembra 2010 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1790/2011), sp. zn. 9 Er 731/2009 z 3. novembra 2010 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1794/2011), sp. zn. 9 Er 163/2010 zo 4. novembra 2010 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1815/2011), sp. zn. 14 Er 14/2007 z 23. decembra 2010 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1821/2011), sp. zn. 9 Er 1129/2009 z 3. novembra 2010 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1822/2011) a sp. zn. 6 Er 870/2009 z 27. septembra 2010 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1831/2011) vyhlásil okresný súd exekúcie za neprípustné a exekúcie zastavil. Krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil okresným súdom vydané prvostupňové uznesenia ako vecne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom okresného súdu a krajského súdu, ktorý mu predchádzal, boli porušené jej „základné práva

a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody... vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd...“.

Sťažovateľka poukázala na judikatúru ústavného súdu a okresnému súdu a krajskému súdu, ktorý napadnutými rozhodnutiami odobril postup a rozhodnutia okresného súdu, vytkla porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu porušenia princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keď uviedla: *„okresný súd vydal poverenie, tj. riadne preskúmal exekučný titul pred vydaním poverenia na zahájenie exekúcie. Týmto svojím postupom okresný súd vytvoril sťažovateľovi i povinnému právnu istotu a súčasne legitímne očakávanie sťažovateľa užívať svoj majetok – pohľadávku posilnenú ochranou súdom v rámci dozoru nad núteným výkonom práva, tzv. exekúciou voči majetku povinného.*

Následne okresný súd z vlastného podnetu, tj. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie.

Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľa, ktorý zahájením konania stratil právnu istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.“

Sťažovateľka v sťažnosti v rámci svojej argumentácie uviedla, že *„Ďalším porušením práva sťažovateľa okresným súdom a krajským súdom v priebehu konania na zastavenie exekúcie, vyplývajúce z odôvodnenia predmetných rozhodnutí, je vykonanie dokazovania z vlastného podnetu a bez znalosti vôle účastníkov konania, a to opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov najmä predmetne zmluvy o úvere. V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu*

oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy.

Dokonca samotné vykonanie dokazovania bez vyjadrenia účastníkov môže byť kontradiktórne k vôli týchto účastníkov, kedy napr. povinný si je vedomý a má záujem plniť si svoje povinnosti voči sťažovateľovi formou núteného výkonu práva, tj. exekúcie, ale súd týmto konaním na zastavenie exekúcie a dokazovania toto právo bez znalosti vôle povinnému odoberie a exekúciu zastaví ako v tomto prípade pričom, ale povinnosť dlžníka plniť zostáva zachovaná spolu s povinnosťou hradiť príslušenstvo a istinu tejto pohľadávky, čím sa zvyšuje celkový záväzok povinného.

Na záver okresný súd a krajský súd svojim rozhodnutím zlomil právnu istotu účastníkov exekúcie, teda povinného a aj sťažovateľa a aj ich oprávnené očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bez splnenia zákonných povinností a porušením základných práv a slobôd...

V nadväznosti na porušenie práva na spravodlivý proces krajský súd porušil svojim rozhodnutím právoplatne zastaviť exekučné konania voči povinnému aj práva sťažovateľa pokojne užívať svoj majetok.“.

V ďalšom sťažovateľka poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a argumentovala tým, že „... došlo k zásahu do... práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu tým, že súd exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľovi vznikol, na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu. Uvedený zásah do vlastníckych práv sťažovateľa nie je v súlade s požiadavkami Protokolu 1 Dohovoru druhej vety a predstavuje zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľa resp. predstavuje de facto zbavenie vlastníctva.“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo namietaným rozhodnutím všeobecného súdu

a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

II.A K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1765/2011, sp. zn. Rvp 1767/2011, sp. zn. Rvp 1770/2011, sp. zn. Rvp 1774/2011, sp. zn. Rvp 1781/2011, sp. zn. Rvp 1789/2011, sp. zn. Rvp 1790/2011, sp. zn. Rvp 1794/2011, sp. zn. Rvp 1815/2011, sp. zn. Rvp 1821/2011, sp. zn. Rvp 1822/2011 a sp. zn. Rvp 1831/2011 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Ústavný súd v danom prípade považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľky, a teda, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam, ktorými bola exekúcia zastavená, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (rozhodcovské rozsudky).

Z napadnutých uznesení krajského súdu vyplýva jeho stotožnenie sa s rozhodnutiami okresného súdu, ktorý svoje rozhodnutia o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekučného konania založil poukazom na § 57 ods. 1 písm. g) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v spojení s § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov

(ďalej len „zákon rozhodcovskom konaní“), a to z toho dôvodu, že rozhodcovské rozsudky, ktoré boli v daných veciach exekučnými titulmi, obsahovali neprijateľné zmluvné podmienky, a preto neboli spôsobilými exekučnými titulmi. Okresný súd opodstatnene posudzoval platnosť uvedených zmlúv z hľadiska ich súladu s čl. 6 bod 1 smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 a následne správne konštatoval, že tieto zmluvy obsahujú viacero neprijateľných podmienok.

Krajský súd, ako vyplýva z napadnutých uznesení, posúdil právny vzťah medzi sťažovateľkou a dlžníkmi ako spotrebiteľský právny vzťah a následne vychádzajúc z príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka v nadväznosti na ustanovenia smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách aplikoval na jeho posúdenie ustanovenia spotrebiteľského práva. Ako rozporné s týmito právami vyhodnotil najmä dojednanie rozhodcovskej doložky upravujúcej právomoc konkrétneho rozhodcovského súdu zvoleného sťažovateľkou, ktoré bolo v zmluvách uzavretých medzi sťažovateľkou a dlžníkmi zaradené do všeobecných podmienok poskytnutia úveru ako súčasti formulárovej zmluvy a ktoré reálne znamenalo, že dlžník nemal možnosť túto skutočnosť zmeniť ani ovplyvniť a už podpisom zmluvy sa vopred vzdal svojich práv na účinnú procesnú ochranu. Vzhľadom na to, že sa dlžníkom ako spotrebiteľom zásadným spôsobom v dôsledku tohto ustanovenia zmluvy o úvere zhoršilo ich zmluvné postavenie, čím vznikol nepomer v právach a povinnostiach medzi sťažovateľkou (oprávnenou) a dlžníkmi (povinnými) v neprospech dlžníkov bez akejkoľvek možnosti ovplyvnenia obsahu tejto podmienky z ich strany, všeobecné súdy rozhodujúce v týchto veciach považovali uvedené ustanovenie za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá odporuje dobrým mravom. Krajský súd tiež uviedol, že pokiaľ je právomoc rozhodcovského súdu založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní (rozhodcovskej doložke), je nepochybné, že aj samotný rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnému vznikol nárok, ktorý by bol vynutiteľný v exekučnom konaní.

Krajský súd v rozsahu svojej prieskumnej právomoci odvolacieho súdu teda preskúmal v rozsahu sťažovateľkou uplatnených odvolacích dôvodov rozhodnutia okresného súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil, a tiež konštatoval, že exekučný súd má právo preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom nielen v štádiu konania pred udelením poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie, ale kedykoľvek v priebehu exekučného konania, a to na návrh účastníka konania, ako aj bez tohto návrhu.

Záver krajského súdu o oprávnení okresného súdu preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, a nielen pred vydaním poverenia, plne korešponduje so zámerom zákonodarcu vyjadreným v jednotlivých ustanoveniach Exekučného poriadku. Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodit' záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd ako súd odvolací sa v napadnutom uznesení stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi okresného súdu, najmä pokiaľ tento dospel k názoru, že predmetná exekúcia sa vykonáva na základe rozhodnutia, ktoré priznáva zákonom nedovolené plnenie.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto

požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu (aj v spojení s odôvodnením rozhodnutí okresného súdu) a tiež s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.C K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd

stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu v spojení s uzneseniami okresného súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné súdy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodovali v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Sťažnosti sú preto v tomto rozsahu aj v tejto časti zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ich z toho dôvodu pri ich predbežnom prerokovaní odmietol.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ak celok, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011